

De Franse parlementsverkiezingen van juni worden beïnvloed door de nog natrillende politieke aardshok van de presidentsverkiezingen. Onze Franse kameraden van de LCR staan voor een serieuze uitdaging, namelijk het fantastische succes van presidentskandidaat, Olivier Besancenot (4,3%) bestendigen alsook het verdedigen van een hoogdringend antikapitalistisch actieprogramma. Voorts pleit de LCR ook voor de oprichting van een nieuwe linkse eengemaakte politieke kracht die kan werken op langere termijn.

De parlementsverkiezingen vormen een nieuwe belangrijke etappe in het Franse politieke leven en dit op meerdere niveaus. Ten eerste is er de vraag welke score extreem-rechts zal behalen. Zal het FN haar succes van de presidentsverkiezingen weten te herhalen (na de diepgaande crisis die de organisatie de jongste jaren doormaakte)? Ten tweede tracht rechts een comfortabele meerderheid te bemachtigen. De rechterzijde bereidt een offensief van sociale regressie voor en een hele resem repressieve 'veiligheidsmaatregelen'. De sociaal-democratie, die geen enkele les lijkt getrokken te hebben uit haar nederlaag en die in elk geval op geen enkele wijze haar neoliberale programma heeft gewijzigd, wil nu terug de meubelen redden door volop het effect van 'de nuttige linkse stem' na te streven. De PS praat de Franse linkse kiezers ook graag een schuldgevoel aan rond haar afstraffing tijdens de presidentsverkiezingen. In schril contrast hiermee staat de opstelling van radicaal links, die tracht om haar doorbraak als geloofwaardige politieke kracht te bevestigen en veilig te stellen.

Verantwoordelijkheid

De goede scores van radicaal links in Frankrijk tijdens de eerste ronde van presidentsverkiezingen plaatste de twee belangrijkste radicaal linkse organisaties, LO en LCR, ook meteen voor een politieke verantwoordelijkheid. Het moest er immers op aan komen om werk te maken van een unitair links alternatief voor iedereen die de buik vol heeft van de neoliberale politiek. Het moment was er rijp voor want de uitslagen van de presidentsverkiezingen wezen weldegelijk op een diepgaande wijziging van de sociale en politieke maatschappelijke verhoudingen en op een radicalisering van betekenisvolle lagen van jongeren en de werkers.

De vrije val van de sociaal-democratie en de PCF en de massale stemmentransfert naar radicaal links maakte dat er voortaan sprake is van 'twee mogelijke linkerzijdes': de regerende linkerzijde die haar programma verraadt en een contesterende linkerzijde die een radicale ommezwaai bepleit. Dit alles is het resultaat van een groeiende sociale polarisering sinds de stakingsgolven van 95 en de opkomst van de andersglobalisten sinds 99.

Gemiste kans

In deze nieuwe politieke context nam de LCR onmiddellijk haar verantwoordelijkheid en benaderde de leiding van Lutte Ouvrière (LO) met een voorstel tot eenheidslijsten of om op zijn minst tot afspraken te komen over een geografische verdeling voor de parlementsverkiezingen. De leiding van LO weigerde echter droogjes elk akkoord en nam de houding van de LCR ten opzichte van de tweede ronde van de presidentsverkiezing als voorwendsel.

Even ter herinnering. LCR riep op om "Le Pen te bestrijden op straat en in het stembokje" maar vermeldde er onmiddellijk bij dat Chirac op geen enkele wijze het fascisme zou kunnen bestrijden. De LCR speelde een erg belangrijke rol in de straatmobilisaties en legde daar het zwaartepunt van haar activiteit na de eerste ronde. Dit standpunt hield rekening met de wil van brede lagen linkse stemmers, die ook in het stembokje Le Pen wilden stoppen. Dit standpunt werd dan nadien door LO beschreven als een "akkoord met het Republikeins front" en als "klassenverraad". LO bleef tijdens die eerste ronde ver onder de verwachtingen en steeg in feite nauwelijks ten opzichte van 95. De LCR slaagde erin om zich met een volstreekte onbekende jonge postbode in één klap op min of meer hetzelfde niveau te tillen. Sindsdien laat LO geen kans onbenut om te schimpen op het electoraat van de LCR dat lieflijk als 'kleinburgerlijk' wordt omschreven.

Deze stugge houding lokt in elk geval heel wat controverse uit in LO zelf. Vele militanten begrijpen onder de huidige omstandigheden niet waarom hun leiding elk akkoord met de LCR blijft weigeren. Recentelijk besloot bijvoorbeeld heel de afdeling van Arles om de partij te verlaten en collectief toe te treden tot de LCR!

Oproep

De LCR doet het dus noodgedwongen alleen en heeft getracht om in zoveel mogelijk kiesomschrijvingen lijsten neer te leggen (zie kadertje). Ze voert campagne rond een programma van 10 dringende sociale eisen. Tegelijkertijd hebben de kameraden een publieke oproep gelanceerd onder de titel 'Voor een nieuwe radicale en antikapitalistische kracht'. In de oproep wordt gesteld dat de tijd dringt om een nieuw politiek perspectief op te bouwen.

De LCR, zo gaat het document verder, pretendeert niet het enige antwoord te zijn op de noodzaak van een nieuwe politieke kracht. De LCR verklaart zich nogmaals bereid om samen met anderen, die dezelfde bezorgdheid delen, te werken aan een dergelijke kracht. Het tienpunten programma dat de LCR nu naar voor schuift is natuurlijk geen afgewerkt plan, maar de partij wil een strijd- en actieperspectief naar voor schuiven om tegenover de kapitalistische logica de bevrediging van de sociale noden te plaatsen. Een perspectief dat lijnrecht ingaat tegen het kapitalistische privébezit en de belangen van de aandeelhouders. Dit perspectief plaatst de noodzaak om komaf te maken met de overheersing van het patronaat over het geheel van de economische, politieke en sociale activiteiten centraal in de strijd van vandaag en morgen.

Concreet stelt de LCR voor om overal in het land fora op te richten onder de slogan "Regerend links heeft gefaald, naar een radicale en antikapitalistische linkerzijde". Deze fora moeten gedragen worden door iedereen die een andere linkerzijde wenst; revolutionair linkse partijen, antikapitalistische sociale bewegingen, libertaire groepen, socialistische militanten, communisten, teleurgestelde groenen, syndicalisten... Een noodzakelijk maar ambitieus project dat beantwoordt aan de noden van het moment.

De LCR in een versterkte positie

Sinds hun geslaagde campagne voor de presidentsverkiezingen hebben onze kameraden van de LCR de wind in de rug. Duizenden mensen, onderwie vele jongeren en geprecariseerde arbeiders hebben contact opgenomen met de LCR met een vraag om lid te worden of simpelweg om hun steun te betuigen. De LCR heeft maatregelen genomen om die nieuwe lagen militanten op te nemen in de organisatie. In elk geval neemt het militantenbestand sterk toe, wat leidt tot een veel betere sociale en geografische inplanting. Die versterking is al goed merkbaar bij deze campagne voor de parlementsverkiezingen, die gevoerd wordt onder de naam "LCR-100% à gauche". De partij dient lijsten in in 450 kiesomschrijvingen, waarmee ze aanwezig is in 90 van de 95 departementen, in een gebied dat in totaal 80 procent van het electoraat omvat. Tijdens de vorige verkiezingen van 1997 was de LCR slechts aanwezig in 170 kiesomschrijvingen. Daarnaast werd er nog een andere opmerkelijke inspanning geleverd: de LCR dient overal paritaire lijsten, 50% vrouwen, 50% mannen.